

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Ch.V.**, nar...., státní příslušnost Ruská federace, v České republice bytem ... zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-110021-7/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou ze dne 31. 10. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2016, čj. MV-110021-7/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 17. 3. 2016, čj. OAM-40013-19/DP-2014, kterým bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia. Žalobkyně v žalobě požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobkyně nejprve obecně namítala porušení § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 a § 2, § 3 a § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Zároveň uvedla, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců.

Především žalobkyně namítala, že správní orgány nedostatečně zjistily a zhodnotily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Je zřejmé, že zásadním předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovanou je otázka, zda byly v dané věci splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia. Správní orgán I. stupně postupoval dle žalobkyně ve věci nesprávně, v rozporu se základními zásadami správního řízení a přepjatě formalisticky, když řízení zastavil. Žalovaná pak aprobací tohoto nezákonného a nesprávného rozhodnutí zatížila vadou nezákonnosti i rozhodnutí své. Především žalobkyně namítala, že správní orgány naprosto nedostatečně reflektovaly doložené vyjádření MUDr. K.H., která byla ošetřující lékařkou žalobkyně. Žalovaná se přiklonila k hodnocení správního orgánu I. stupně v tom, že větší váhu přiznal lékařské zprávě vystavené MDDr. A.D., která však přímo ošetřující lékařkou žalobkyně nebyla a tudíž, jak uvádí žalovaná, mohla vycházet pouze ze zdravotní dokumentace žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že mezi vyjádřením MDDr. A.D. a MUDr. K.H. není žádný rozpor. Jedná se pouze o upřesňující zprávu ze strany MUDr. K.H., která byla se žalobkyní bezprostředně ve styku a skutečný stav pacientky mohla bezpečně posoudit. Žalovaná však tendenčně reflektuje obecně formální vyjádření MDDr. A.D. a nijak nezduvodnila, proč naopak přehlížela evidentně přesnější a osobnější vyjádření MUDr. K.H. Pokud žalovaná konstatovala, že žádost byla žalobkyní podána v průběhu její zdravotní indispozice a to dne 22. 9. 2014, právní zástupce je přesvědčen, že to pouze prokazovala skutečnost, že žalobkyně se snažila o maximální součinnost tak, aby řízení o její žádosti nebylo ohroženo a to co nejdříve v době, kdy její zdravotní stav umožnil, resp. v době, kdy stav nejsilnějších bolestí, který zažívala žalobkyně, již pominul. Rozhodně neobstojí tvrzení žalované, že pokud některé doklady přiložené k žádosti byly datované do doby tvrzené zdravotní indispozice, umožňuje tato skutečnost učinit závěr, že žalobkyně mohla v zákonné lhůtě podat i žádost, byť prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Vyřízení těchto dokladů bylo naplánováno dříve a žalobkyně je nemusela vyzvedávat osobně, přičemž lze důvodně předpokládat, že ve stavu nesnesitelných bolestí člověk může vnímat realitu zcela jinak než normálně, aby mohl bezchybně činit kroky při komunikaci se správním orgánem. Pro podobné případy podle názoru žalobkyně existuje institut prominutí zmeškání lhůty.

Žalobkyně dále namítala naprosto nedostatečné posouzení odvolací námitky směřující proti nedostatečnému posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán I. stupně se totiž vůbec nezabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že je nezbytné přihlédnout ke všem lékařským zprávám a vyjádřením, které jsou součástí spisového materiálu, což správní orgán I. stupně učinil a tyto odpovídajícím způsobem zhodnotil. Žalovaná poukázala na skutečnost, že podstatnou skutkovou otázkou, která je z hlediska aplikace institutu náhradní lhůty podle § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, ve znění do 17. 12. 2015, rozhodující, je otázka, zda důvody nezávislé na vůli žalobkyně zabráňovaly v podání žádosti. Je totiž podstatné, že nikoliv každá okolnost na vůli účastníka řízení je nezávislá, a to i nemoc, způsobující fyzickou nemožnost žádost podat. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že aniž by měla v úmyslu jakkoli zlehčovat tvrzené zdravotní komplikace žalobkyně, tak z předloženého spisového materiálu, pak skutečně nevyplývá, že by nebyla schopná podat svou žádost včas. Jinými slovy tedy žalovaná shodně jako správní orgán I. stupně dospěla k závěru, že ani z jedné z předložených lékařských zpráv jednoznačně nevyplývá, že by deklarované důvody zabránily žalobkyni podat žádost v zákonné lhůtě. Žalovaná v této souvislosti znovu konstatovala, že žalobkyně nepodala svou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě do 3 pracovních dnů po zániku tvrzených zdravotních důvodů (od 10. 9. 2014 do 24. 9. 2014), ale paradoxně v jejich průběhu (dne 22. 9. 2014), tedy v době, kdy toho neměla být dle svého vyjádření schopná. Žalovaná dále sdělila, že jelikož se jednalo o žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, bylo možné tuto rovněž podat i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, čehož si byla žalobkyně rovněž dobře vědoma, neboť tak dne 22. 9. 2014 učinila.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že rozhodně neobstojí tvrzení žalované, že pokud některé doklady přiložené k žádosti byly datovány do doby tvrzené zdravotní indispozice, umožňuje tato skutečnost učinit závěr, že žalobkyně mohla v zákonné lhůtě podat i žádost, byť prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, kdy uvádí, že vyřízení těchto dokladů bylo naplánováno dříve a žalobkyně je nemusela vyzvedávat osobně. K tomu žalovaná konstatovala, že pouze nad rámec uvedeného upozornila na skutečnost, že náležitosti žádosti, které žalobkyně ke své žádosti přiložila, jsou rovněž datovány do doby tvrzené zdravotní indispozice, kdy tak žalobkyně musela v této době vyřizovat i náležitosti žádosti, resp. potvrzení o zůstatku na bankovním účtu vedeném na její jméno ze dne 18. 9. 2014, a dále jednotné potvrzení o studiu vystavené dne 17. 9. 2014, tedy v poslední den řádné lhůty pro podání předmětné žádosti. Žalovaná znovu podotkla, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rovněž nebylo nezbytné podat osobně, neboť § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 17. 12. 2015 stanovuje, že je nutné podat osobně pouze žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a k trvalému pobytu, z čehož vyplývá, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu není nutné podat osobně, ale podání lze učinit i jiným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jak bylo ostatně učiněno i v případě žalobkyně. Argumentace ze strany žalobkyně tak dle názoru žalované pouze potvrzuje závěr, že deklarované důvody

neznemožňovaly žalobkyni podat žádost v zákonné lhůtě. K namítanému nedostatečnému posouzení odvolací námitky směřující proti nedostatečnému posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná opětovně sdělila, že usnesení správního orgánu I. stupně, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia, je rozhodnutí procesní nikoliv meritorní, v tomto případě tedy nemá správní orgán I. stupně ani žalovaná zákonnou povinnost posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobkyně při jednání před soudem dne 11. 10. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

V. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně je nezbytné uvést, že prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že „řízení se podle § 169 odst. 8 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb. zastavuje“. Podle tohoto ustanovení usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Vzhledem k tomu, že prvoinstančním rozhodnutím došlo k procesnímu skončení věci, aniž by se správní orgány věcně zabývaly žádostí žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, mohl se soud zabývat pouze tím, zda zde byly či naopak nebyly důvody pro zastavení řízení.

V. 1 Skutkový stav věci

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015 „Žádost o povolení k dlouhodobému je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.“

Dle § 3 správního řádu „*Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“

Vzhledem k tomu, že platnost dlouhodobého pobytu žalobkyně byla stanovena od 1. 9. 2013 do 30. 9. 2014 a žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 22. 9. 2014, byla tato žádost podána opožděně. V souladu s ustanovením § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, by žádost byla podána včas, pokud by byla podána nejpozději dne 17. 9. 2014.

Z ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že jedinou výjimkou, pro kterou lze stanovenou lhůtu překročit, je situace zmíněná ve větě druhé tohoto ustanovení, totiž tehdy, pokud „*podání žádosti ve lhůtě zabrání důvody na vůli cizince nezávislé a cizinec žádost podá do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů*“.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2013 do 30. 9. 2014. Dne 22. 9. 2014 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na základě ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla povinna podat žádost o prodloužení nejpozději dne 17. 9. 2014, ale žalobkyně ji podala až dne 22. 9. 2014. Dne 25. 9. 2014 osobně předložila žádost o prominutí zmeškání lhůty, v níž uvedla, že žádost nebyla schopna doložit ve stanové lhůtě ze zdravotních důvodů a přiložila lékařskou zprávu MDDr. A.D., lékařky Erpet Medical Centrum, o absolvování rozsáhlých ošetření chrupu v době od 10. 9. 2014 do 24. 9. 2014. Na písemnou žádost o součinnost spočívající v poskytnutí informací byla správnímu orgánu dne 10. 11. 2015 doručena lékařská zpráva, ve které MDDr. A.D. uvedla, že se jednalo o ošetření provedená zubním lékařem a dentální hygienistkou, a že zdravotní stav žalobkyně nebyl natolik vážný, aby vyžadoval pracovní neschopnost a znemožnil této podat žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Ošetření byla provedena v termínech 10. 9. 2014, 18. 9. 2014, 23. 9. 2014 a 24. 9. 2014. Dne 11. 1. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobkyně ze dne 8. 1. 2016, v němž uvedla nejen důvody, které jí zabránily ve včasném podání její žádosti (stomatologická ošetření a s nimi související bolesti, studijní příprava), ale i skutečnost, že zmiňovaná lékařská zpráva byla poskytnuta lékařkou, která žalobkyni neošetřovala, ale pouze na její žádost vystavila lékařské potvrzení v době nepřítomnosti ošetřující lékařky žalobkyně. Dne 12. 1. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření MUDr. K.H., lékařky Erpet Medical Centrum, v němž je uvedeno, že žalobkyni byl doporučován klidový režim a předepisována silná analgetika. Dne 17. 3. 2016 správní orgán I. stupně usnesením zastavil řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy k tomu nebyla oprávněna. Správní orgán dále uvedl, že uvedené důvody nelze podřadit důvodům na její vůli nezávislým. Dne 23. 6. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplněné odvolání. Žalovaná neshledala odvolací námitky důvodné a dne 30. 9. 2016 napadené usnesení potvrdila.

Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí uvedl „Správní orgán zastává názor, že důvody uváděné žadatelkou nelze podřadit ve smyslu ust. § 47 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., důvodům na žadatelčině vůli nezávislých, které by odůvodňovaly podání žádosti do 3 pracovních dnů po jejich zániku, neboť v průběhu řízení správní orgán obdržel lékařské zprávy, které se neshodují a na jejichž základě nelze jednoznačně posoudit, zda byl žadatelčin stav skutečně natolik závažný, aby ji zabránil ve včasném podání její žádosti. Jelikož žadatelka, jak je patrné z jejího vyjádření, i nadále plnila své studijní povinnosti a dle sdělení MUDr. H. docházela na jednotlivá ošetření, správní orgán konstatuje, že za těchto okolností mohla rovněž podat žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, např. prostřednictvím České pošty, s. p., nebo k tomuto úkonu zmocněné osoby. Správní orgán dále podotýká, že dle sdělení MUDr. H. byl žadatelce klidový režim pouze doporučen a nikoli nařízen. Žadatelkou uvedené důvody proto nelze podřadit důvodům na její vůli nezávislým.“

Žalovaná ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedla „Komise k námitkám účastnice řízení konstatuje, že ačkoliv MDDr. A.D. neměla být ošetřující lékařkou účastnice řízení, z původně dokládané lékařské zprávy, kterou doložila sama účastnice řízení, tato skutečnost nijak nevyplývá. MDDr. A.D. tuto skutečnost nezmiňuje ani v další lékařské zprávě, kterou poskytla správnímu orgánu v rámci součinnosti. Komise tudíž důvodně předpokládá, že MDDr. A.D. při zpracování lékařské zprávy a následném vypracování odpovědi na dotaz správního orgánu I. stupně, musela vycházet ze zdravotní dokumentace účastnice řízení, kterou disponuje předmětná stomatologická klinika. Lékařská zpráva, kterou tedy poskytla, tak má relevanci. V opačném případě by to znamenalo, že by byly poskytnuty správnímu orgánu I. stupně nepravdivé informace. Ke sdělení účastnice řízení, že lékařské zprávy se neshodují, neboť první lékařskou zprávu vystavovala lékařka, která suplovala za absentující ošetřující lékařku, která však později vystavila lékařské vyjádření, ze kterého měl správní orgán I. stupně vycházet, tudíž Komise konstatuje, že dle jejího názoru je nezbytné přihlídnout ke všem lékařským zprávám a vyjádřením, které jsou součástí spisového materiálu, což správní orgán I. stupně učinil a tyto odpovídajícím způsobem zhodnotil.“

Zdejší soud se s hodnocením správních orgánů ztotožňuje a dále uvádí, že za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však je třeba také vzhledem k dikci § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. formulaci „zabrání důvody na vůli cizince nezávislé“), aby se jednalo nejen o důvody na vůli cizince nezávislé, ale aby též šlo o důvody, které objektivně cizinci zabránily v podání žádosti. Soud dále uvádí, že součástí spisového materiálu jsou lékařské zprávy, které sice dokládají provedené stomatologické zákroky, a žalobkyni je doporučován klidový režim, avšak je nutné poukázat i na to, že sama žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že mimo stomatologická ošetření a s nimi související bolesti, byla i jedním z dalších důvodů zmeškání lhůty pro podání žádosti studijní příprava na zkoušku. Žalobkyně se tedy opakovaně dostavovala na zubní ošetření a současně byla schopna se připravovat na zkoušku. V průběhu správního řízení, ani v žalobě žalobkyně neuvedla, že by potřebovala doprovod při docházení k lékaři. To jsou skutečnosti, které lze prokázat ze spisového materiálu. Soud má za to, že

takový stav žalobkyně není stavem, který by byl na vůli cizince nezávislým, tedy, který by znemožnil nebo zabránil podání žádosti. Nelze dále dovodit, proč žalobkyně nebyla schopna i jen zprostředkovaně, případně pouze blanketní žádostí, a to i prostřednictvím provozovatelem poštovních služeb, jak nakonec v daném případě provedla, v relevantní době požádat o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Příprava na zkoušku není důvodem na vůli někoho nezávislým, poněvadž tyto skutečnosti jsou sdělovány dopředu a záleží na studentovi, jak si zorganizuje zkouškové období. Podle podkladů ze spisového materiálu, soud neshledal stomatologické potíže za tak závažné, že by vyloučily i tu možnost, aby žalobkyně podala žádost sama, eventuálně, aby ji s finalizací žádosti a obstaráváním některých podkladů k podání žádosti mohl někdo pomoci. Zdejší soud se tedy zcela ztotožňuje se závěry správních orgánů.

V.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

K námitce, že žalovaná nedostatečně posoudila odvolací námitky směřující proti nedostatečnému posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, soud odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu vyjádřenou v rozhodnutí ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016–41: „Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců správní orgán „usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec [...] podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn[...]" V posuzované věci je zřejmé, že žádost byla podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu stěžovatelka již nebyla oprávněna. Přiměřenost dopadů rozhodnutí nemohla být v předmětném řízení řešena, jelikož řízení bylo zastaveno a o stěžovatelčině žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015 - 27). Proto správní orgány ani městský soud nepochybily, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“ Shodně i v projednávaném případě nebylo o žádosti rozhodováno meritorně a nevznikl tedy prostor pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí.

VI. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 11. října 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.